Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 200. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЖОВТНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 18, 1985 No. 200. VOL. XCII.

Л. ДІКУР ГОСТРО ВИСТУПИВ ПРОТИ КОМІСІЇ ДЕШЕНА

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Як інформує тижневик „Поступ" з Вінніпегу, Ман., мейор Едмонтону Лоренс Дікур, який є українського роду, гостро виступив публічно проти Комісії Дешена і заміру членів цієї комісії їхати до СССР, щоб там шукати свідків проти мнимих воєнних злочинців під час Другої світової війни.

„Якщо канадський суддя каже, що він вибирається до Росії, щоб знайти докази проти українців у Канаді, то це є свинство", — сказав посадник Едмонтону, вибачаючись перед слухачами за такий вислів.

„Це таки пішло вже задалеко і таке треба конечно спинити", — продовжував свої міркування Л. Дікур. Він є обурений також тою, що українці в Канаді мусять збирати фонди для оборони свого доброго імени перед канадською комісією.

Виясняючи один раз перед іншим міським радним свою оборону українців, Л. Дікур подав йому ролю Української Дивізії ось в який спосіб: „Ті люди, які були в Українській Дивізії — це наші герої, бо вони боролися за свободу України".

У своїй промові перед 500 слухачами в Едмонтоні Л. Дікур ствердив, що на його думку ціла справа Комісії Дешена — це одна велика помилка уряду Малруні, який дасться використовувати будь-кому, наприклад Сімонові Візенталеві, що із своїх власних мотивів, може і добрих, робить щітку, смаруючи цілу українську громаду.

Гострий виступ Л. Дікура прийняли слухачі оплесками і повстанням з місць, заявляючи тим свою підтримку протестові проти поїздки членів Комісії Дешена до СССР.

Подібно як Л. Дікур висловився також посол Прогресивно-консервативної партії провінційного уряду Алберти Джим Едвард, який сказав, що Комісія Дешена, шукаючи за воєнними злочинцями, дефінітивно не повинна їхати до СССР збирати свідчення проти українців в Канаді, оскаржуваних безпідставно у воєнних злочинах. А якщо це вже є конечним, то такі свідки із СССР повинні перейти всю процедуру канадського правосуддя.

Джім Едвард побоюється, як пише „Поступ", що Комісія Дешена, „прочищуючи" нездорову атмосферу „свідченнями" з СССР, не тільки не осягне бажаної цілі, але скріпить підозріння одної групи до другої, що в свою чергу погіршить цілу ситуацію.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПОЧИНАЄТЬСЯ КРАЙОВА КОНВЕНЦІЯ УАКРАДИ

Філядельфія. — Підготова Конвенції Української Американської Координаційної Ради доходить до кінця і сьогодні делегати збираються тут в готелі Адам'с Марк, де відбудеться Конвенція в суботу і неділю.

У пополудневих годинах п'ятниці заплянована перевірка діяльности Екзекутиви УАКРади за останніх два роки від основуючих нарад, що відбулися у Вашінґтоні 1-го жовтня 1983 р. Перевірку переведе Контрольна комісія під проводом голови Едварда Попеля. Увечорі заплянувані наради тимчасових підготовчих комісій, зокрема Номінаційної комісії о годині 7-ій вечора.

В п'ятницю від год. 6-ої вечора до 10-ої буде відбуватися реєстрація делегатів і гостей, яка вже проходить від двох тижнів кореспонденційною дорогою. З приводу нелотягнень поштового уряду в Ню Йорку, де задержано листи призначені для бюра Екзекутиви УАКРади впродовж десять, а то й більше днів, канцелярія не могла потвердити отримання всіх зголошень на Конвенцію і тому делегати зможуть полагодити зголошення на місці Конвенції.

В суботу, 19-го жовтня, реєстрація буде продовжуватися від год. 8-ої до 10-ої ранку. Святочне відкриття Конвенції в залях готелю Адам'с Марк при Сіті авеню і Монюмент ровд, відбудеться о год. 10-ій ранку словом голови УАКРади д-ра Івана Флиса.

Після вибору Президії, схвалення порядку нарад і правильника наступить затвердження і додаткований добір членів комісій: Верифікаційно-мандатної, Номінаційної, Статутової, Резолюційної і Бюджетової.

Відчитання протоколу з установчих зборів 1-го жовтня 1983 року і прийняття його буде черговою точкою програми. Звіти уступаючих членів Екзекутиви УАКРади будуть останньою точкою програми перед спільним полуднем, на якому слово матиме заступник голови УАКРади Іван Олексин.

Пополуднева програма розпічнеться доповіддю чле на Екзекутиви УАКРади з молодшого покоління, визначного діяча ОДУМ, Андрія Шевченка, голови Крайової Управи ОДУМ.

Звіт Верифікаційної комісії, дискусія над звітами і запити, звіт Контрольної комісії і уділення абсолюторії уступаючій Екзекутиві виповнить дальшу частину дня. Схвалення статуту і наради комісій відбудуться безпосередньо перед бенкетом, який почнеться о год. 7-ій вечора.

Попередить його година коктейлів. Бенкет із присутністю неукраїнських гостей та представників українських організацій має в програмі також мистецьку частину і привітання почесних гостей.

У неділю, 20-го жовтня після участи у Богослужбах о год. 8:30 ранку дальші конвенційні наради розпічнуться о год. 10:00 звітом Номінаційної комісії і вибором керівних органів УАКРади.

Звіт резолюційної комісії, схвалення резолюцій і вільні внески закінчать програму Конвенції, на яку приїжджають делегати з усіх частин ЗСА.

ІТАЛІЙСЬКИЙ УРЯД ЗРЕЗИҐНУВАВ

Рим, Італія. — Італійський уряд прем'єр-міністра Беттіно Кракcі, 44-ий з черги після Другої світової війни, який фактично ще найдовше проіснував, почав розпадатися. Непорозуміння в уряді почалися у зв'язку з аферою пасажирського корабля „Ахілле Ляро", що його захопили були палестинські терористи, і звільненням деяких палестинців на власну руку, без порозуміння з усіма членами кабінету, а особливо лідерами коаліційних партій. Лідер малої, але дуже активної республіканської партії і міністер оборони Італії Джованні Спадоліні, відтягнув свою партію з коаліції, протестуючи таким способом проти Б. Кракcі, який, на його думку, нефахово і самовільно полагоджував справу захоплення корабля і звільнив одного з лідерів підготови і реалізації захоплення, палестинця Мохаммеда Аббаса, який, через Югославію, зумів втекти до Південного Ємену, контрольованого Совєтським Союзом і симпатизуючого з боротьбою палестинців проти Ізраїля, за яким пошукують З'єднані Стейти Америки, щоб поставити його під суд спра ведливости за вбивство аме риканського громадянина Леона Клінгоффера і тероризування інших американ ців, пасажирів на згаданому італійському кораблі.

Відтягнення республіканців з кабінету Б. Кракcі значно послабило позиції соціялістичного уряду і було приводом до бурхливих дебат, які відбулися того ж дня ввечорі між лідерами коаліційних партій. Крім соціялістів і республіканців до коаліції входили ще: хри стиянські демократи, одна з найбільших політичних пар тій в Італії, нечисленні ліберали і соціялісти демократи. В реальності уряд має невелику більшість голосів у парляменті, але без підтримки республіканців уряд не може справно функціонувати. Партія Спадоліні підтримує політику ЗСА й Ізраїля, розпоряджає 29-ма місцями у парляменті, має кільканадцять політиків з великим впливом на суспільство і взагалі зачисляється до загально визнаних партій, з думкою яких числиться нарід. Крім міністерства оборони, республіканці контролювали ще міністерство фінансів і координували зв'язки уряду з парляментом.

Пізно ввечорі, в середу, 16-го жовтня, речник християнських демократів Джо ванні Гальонні заявив, що в четвер, 17-го жовтня, прем'єр-міністер Б. Кракcі скли че спішне засідання уряду і вияснить усі справи. Політичні спостерігачі в Італії і за кордоном кажуть, що буде останнє засідання кабінету, бо Кракcі носиться з думкою резиґнації і розпи сання нових парляментарних виборів.

Після засідання радіостанції повідомили, що Б. Кракcі зрезиґнував.

Відбудеться зустріч учасників поїздки по Европі

Ню Йорк. — Цього року Фундація УВУ обходить п'яту річницю студійної поїздки „Стежками Батьків по Европі". Понад 120 українських студентів з Канади і ЗСА брали участь в цій програмі, відвідуючи українські установи і важливіші міста Европи, які свідчили подіям в українській і світовій історії. Маючи змогу пережити особисто деякі події з болючої історії України, студенти рішили взяти активну участь в обороні української спільноти і заснували такі комітети як Український Студентський Комітет „Дахав" і Український Студентський Комітет „Монте Кассіно".

З нагоди п'ятої студійної поїздки „Стежками Батьків по Европі" відбудеться зус тріч всіх студентів-учасників за останні п'ять років. Зустріч відбудеться тут в суботу, 26-го жовтня ц.р., в год. 4-ій по полудні, в залі Українського Спортового Клюбу, при 122 Друга авеню.

В програмі буде висвітлення прозірок з поїздок; інформації про студії на УВУ і майбутні студійні поїздки і програми; короткі звіти студентських комітетів при Фундації УВУ; показ особистих знимок; буфет і музика. Учасників проситься принести із собою знимки. Гостям раді. Вступ 5 дол.

Зголошуватись слід до 20-го жовтня на адресу Фундації УВУ, або телефонувати до Ліди Чорної на числа (718) 658-7449 або до проф. Петра Гоя (212) 228-1394.

Адреса: UFU Foundation, 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Сенат рекомендує перебудувати збройні сили

Вашінгтон. — Сенатська комісія у справах збройних сил підготовила рапорт, в якому рекомендує перебудувати структуру Департаменту оборони ЗСА. В числі рекомендацій — розформування об'єднаного комітету начальників штабів, реорганізація канцелярії Департаменту оборони та багато інших заходів.

Рапорт про стан збройних сил був підготований на підставі дворічних досліджень, проведених комісіями в справах збройних сил Сенату і Палати Репрезентантів. Рапорт буде обговорюватися у Конгресі в наступному році і, на думку предсідника сенатської комісії Беррі Голдвотера, в тому ж 1986 році Конгрес прийме закон про перебудову Департаменту оборони.

Виступаючи в середу, 16-го жовтня, в Сенаті, сен. Б. Голдвотер сказав: „Є люди, які вважають, що система працює добре і не потребує перебудови. Але це не так: якщо ми не зробимо перебудову, ефективність наших збройних сил буде недостатньою. Якщо б нам довелося йти у бій завтра, багато наших вояків загинули б через недоліки системи і, може статися, ми навіть програли б битву".

В останній раз збройні сили ЗСА зазнали перебудови в 1958 році. „З того часу змінився світ, змінилися З'єднані Стейти, і лише система, створена на нашу оборону, не змінилася. Зміни потрібні і в Департаменті оборони, і в самій армії, і я маю надію, що вони стануться", — сказав сен. Голдвотер.

НТШ вшанувало пам'ять В. Стуса науковою конференцією

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка перевело тут в суботу, 12-го жовтня, у залі свого нового будинку наукову конференцію, присвячену поетові Василеві Стусові, що його замучили недавно в совєтському концтаборі.

Відкрив конференцію і проводив нею голова філологічної секції НТШ проф. Василь Лев. У своєму короткому вступному слові проф. В. Лев зазначив тільки, що В. Стус належав до тих, про яких Шевченко казав: „караюся, мучуся, але не каюся".

Першим доповідачем був проф. Богдан Романенчук на тему „Життя і творчість Василя Стуса". Хоча доповідач скромно заповів, що його доповідь буде тільки „інтродукцією" для дальших доповідей, проте подав цілу низку фактичних даних про В. Стуса, як людину і письменника.

Другий доповідач проф. Леонід Рудницький мав тему „Василь Стус і німецький поетичний світ". Доказував, — читаючи відповідні німецькі вірші і вірші Стуса — великий вплив на творчість Стуса мали особливо два великі німецькі поети — Гете і Рільке (цей останній — австрієць). Стус знав добре німецьку мову у слові й письмі. Знав твори німецького філософа Геґеля.

У Стуса видно тугу за Заходом. Один вірш Стуса так і зветься „Молодий Гете". Із творів Гете найбільший вплив на Стуса мав „Фавст". Доповідач прочитав німецького листа Стуса до одної своєї приятельки — стиль і характер живо нагадує Рільке. Від Рільке різнився відношенням до релігії — коли Рільке був індиферентним, то Стус глибоко релігійним. Доповідач відчитав теж в оригіналі і в перекладі Стуса один вірш Рільке. Стус був не тільки поетом, але й першорядним перекладачем віршів та поетизнавцем.

Д-р Валентин Мороз застеріг, що його доповідь не матиме науково-академічного характеру, а буде спомином про часи шістдесятників, до яких належав Василь Стус, і про ті часи, що їх спільно переживав із Стусом. Згадав замучену большевиками скульптора Аллу Горську. Познайомив ся із Стусом на маніфестації в роковини перевозу тіла Тараса Шевченка до Канева. Підкреслював безкомпромісовість Стуса і твердість його вдачі, яку найбільш питоменну рису вдачі. Після повороту з першого в'язничного засуду Стус вступив до Гельсінкської групи. Коли почали виарештовувати всіх її членів, Стус наче жалівся, що його ще не арештували. „Королями 1960-их років були поети й тодішня революція велась крізь призму поетизму". Стус міг відійти і жити, але він свідомо дав себе вбити. Вмирає поет, але не вмирає поезія".

Лідія Крушельницька, засновниця та директорка Студії Мистецького Слова, відчитала низку віршів В. Стуса.

Проф. В. Лев, закриваючи конференцію подякою всім доповідачам і публіці, висловив надію, що колись таки визбирають розсіяні і затрачені вірші Стуса.

Заля НТШ була вщерть виповнена, при чому було також чимало молоді.

У СВІТІ

ЕМІЛЬ ҐІЛЕЛС, один з видатних піяністів, помер в одному з московських шпиталів на 68-му році життя. В 1955 році Ґілелс перший започаткував так звану культурну виміну між СССР і ЗСА, виступаючи успішно з концертами в Америці. Ніхто з російських піяністів-віртуозів, крім Сергея Прокоф'єва в 1921 році, не втішався таким успіхом і не зібрав так багато прихильної критики. Е. Ґілелс мав запляновані виступи у Швайцарії в наступному тижні, але після захворіння його концерти були відкликані совєтською амбасадою.

ПОНАД 70 ОСІБ, зокрема студентів і деяких професорів, загинули в Банґлядеш в наслідок заломання стелі в університетській авдиторії. Інші спостерігачі кажуть, що загинуло значно більше студентів, як подали урядові радіостанції. Сотні тонн цементових плит, бальків, заліза тощо, впали на переповнену авдиторію в університеті в Дака. Біля 400 осіб були поранені і перевезені до місцевих шпиталів. Рятунковій акції перешкоджав зливний дощ і вітер та брак належного рятункового приладдя.

ЗВ'ЯЗКИ І СПІВПРАЦЯ З'єднаних Стейтів Америки з Китайською Народною Републикою, зокрема в ділянках економіки і стратегії, є сильною і непохитною, — заявив віцепрезидент Джордж Буш на пресовій конференції в Пекіні після закінчення його офіційної візити і розмов з тамошніми лідерами. Буш розмовляв на протязі півтори години з Денг Шіаопінгом. Темою розмов були справи Тайваню, торгівлі, культурної виміни і стратегії. Після цієї розмови Денг заявив кореспондентам, що співпраця між КНР і ЗСА буде продовжуватися згідно з раніше визначеним пляном. Крім того Денг й інші китайські лідери позитивно висловились про дипломатичну здібність віцепрезидента ЗСА і його широке знання міжнародних відносин.

ТРИ НАЙБІЛЬШІ ривалізуючі між собою групи погодилися припинити громадянську війну в Ливані і прийняти сирійський плян, який передбачає не тільки закінчення 10-річної війни між поодинокими групами, яка коштувала Ливанові принаймні 12.000 жертв і мільйони долярів матеріяльної шкоди, але також систематичну відбудову країни та поправу тамошньої економіки. Політичні спостерігачі й аналітики думають, що у пляні Сирії є також приховані справи, а саме, втягнення Ливану в орбіту Совєтського Союзу. Крім того західні спостерігачі не вірять в можливість дійсно щирої співпраці ливанських лідерів з шіїтами, бо раніші спроби замирення були неуспішними.

ПАРТІЯ ПРАВОГО напрямку, яка під час виборчої кампанії висунула гасло зменшення чужинців у Швайцарії, здобула значну підтримку в народі і стала другою з черги політичною партією, з якою мусять рахуватися політики. Партія, яка ще донедавна була маловідомою, сьогодні контролює 19 місць в 100-членному парляменті, а її впливи з кожним роком збільшуються. Крім еміграційних справ лідери тієї партії висувають ще проблеми зменшення числа затруднень, особливо для фахових робітників, соціяльні проблеми тощо.

В АМЕРИЦІ

НА РІЦІ СТ. ЛОРЕНС поміж Канадою і ЗСА запалася частина охоронного валу і через це впродовж двох місяців, коли буде тривати направа, транспорт цим каналом-рікою буде затриманий і будуть обмежені торговельні виміни поміж цими двома країнами.

ГЕЛІКОПТЕР МОРСЬКИХ військ впав у атлантицький океан біля Північної Кароляйни в часі військових вправ і при тому загинуло 15 членів морських військових частин, а чотирьох врятовано.

У ВЕРХОВНОМУ СУДІ розглядають тепер нову справу молитви у школі. Йдеться про справу в якій учні одної школи в Пенсильванії самі заініціювали релігійні зібрання у своїй школі, без допомоги шкільних властей.

СВІДОК НА ПРОЦЕСІ проти італійської мафії в Ню Йорку з родини Гамбіно зізнав, що ця мафія довгими роками контролювала крадіж приватних автомобілів в місті при допомозі детектива поліції, що давав їм знати в якій дільниці найкраще можна красти автомобілі.

ДО ЗСА ПРИБУЛА делегація 13 совєтських жінок, які є гостями американської організації миру, що діє на терені ЗСА від 1982 року і виступає проти нуклеарної зброї і війни. Совєтська делегація буде перебувати на терені ЗСА на протязі 10 днів і члени її поодиноко будуть гостями в американських домах, до яких їх запросили. Ці відвідини мають на цілі поліпшити американсько-совєтські відносини.

ПРОКУРАТОР АМЕИКАНСЬКОГО суду у справі Ричарда Міллера, колишнього агента ФБІ, що працював на користь СССР, підсумовуючи дотеперішні вислідки слідства заявив, що Р. Міллер передав совєтським аґентам найбільш важливі інформації про розвідку ЗСА у цілому світі та спосіб як ФБІ працює.

В ПІВДЕННІЙ КАЛІФОРНІЇ не вгавають великі пожежі, які досі вже знищили біля 43.000 акрів лісу і 22 доми. При тому загинула одна особа, а одна померла на серцеву атаку. Вогонь важко задержати з приводу сильних вітрів, що панують в цій частині Каліфорнії. Як звичайно, у випадку такого сильного вогню розглядають причину як він розпочався та не виключають зумисного підпалу.

МЕЙОР ФІЛЯДЕЛЬФІЇ Вілліям Ґуд вперше признався тепер, що його урядники фальшиво його інформували в часі облоги та збомбардування дому, в якому жили члени радикальної групи „Мув". Мейор Ґуд зізнавав перед комісією, яка тепер розглядає цей трагічний випадок, що стався 13-го травня ц.р. і в якому згорів цілий ряд домів.

ВЕРХОВНИЙ СУД погодився розглянути тепер Перший Додаток до конституції, чи можна на його підставі пресі та публіці бути присутніми на перших переслуханнях у суді у кримінальних випадках. Досі багато федеральних суддів уважає, що присутність посторонніх людей на перших переслуханнях зменшує об'єктивність у такому переслуханні.

Мадярщина заборонила письменникам відбути зібрання в Будапешті

Будапешт, Мадярщина. — Пресові агентства і акредитовані кореспонденти інформують, що мадярський уряд Яноша Кадара перешкодив групі письменників і поетів, які прибули сюди з різних країн світу, відбути свою зустріч, яка мала за ціль переглянути і передискутувати Гельсінкські угоди і їхній вплив на життя різних країн, зокрема сигнатарів цієї угоди. Ця зустріч мала відбутися в час зустрічі представників країн-сигнаторів в справах культури.

Група називає себе „приватним об'єднанням", непов'язаним з жадною країною і жадними державними інституціями, асоціяціями, університетами чи спілками. Коли почалися старання про дозвіл на відбуття зуст річі в Будапешті, мадярські партійні й урядові чинники спершу погодилися з такою ідеєю, з надією, що вони зможуть використати це „міжнародне об'єднання" для своїх пропаґандивних цілей. Коли вони зрозуміли, що цього їм не вдасться зробити, або Москва підказала, що експеримент із зустріччю може бути небезпечним для впливу на шир ші кола мадярської спільноти, зокрема молоді, партійні речники „порадили" готелеві, у якому була винайм лена заля і багато мешканевих кімнат для учасників, не давати до диспозиції залі для пленарних нарад письменників і публічного віча.

З цього приводу в бюрах міністерства закордонних справ відбувся спір між делеґацією письменників і представниками уряду. Ґеральд Наґлер, швед, екзекутивний директор Міжнарод ної гельсінкської федерації, головне бюро якої знаходиться у Відні заявив, що група мала цілком шляхотні цілі і збиралася тільки для того, щоб обміркувати проблеми Гельсінкських угод, які будуть незабаром предметом обговорювання державних делеґацій-сигнатарів цієї угоди. „Зрештою, — заявив він, — такі приватні зібрання відбувалися вже раніше в різних країнах світу, зокрема в Европі, напередодні Гельсінкських конференцій в Беоґраді, Мадриді і недавно в Оттаві. Зібрання є частиною гельсінкського процесу і вони повинні бути толеровані різними країнами світу, в тому числі комуністичними".

В дальшому, Наґлер каже, що його група не надіялася на жадні труднощі, тим більше, що ніхто з авторів — американка есеїстка Сузан Зонтаґ, Амос Оз, ізраїльський письменник, Ірі Груза і Франціщек Йоґон, чехо-словацькі екзильні письменники - не мали ніяких труднощів в отриманні мадярської візи і тому організатори, не передбачуючи труднощів зі сторони уряду, замовили приміщення і витратили чималу суму грошей на приїзд письменників. Ці надії перекреслив їм речник міністерства, який заявив, що „жадного мітинґу в Будапешті не буде" і що таке рішення прийняли „вищі чинники". Найбільше протестували проти цього зібрання Чехо-Словаччина, Румунія, яка боялася засуду за переслідування національної мадярської меншини у Трансильванії і, очевидно, Совет ський Союз.

В результаті цієї заборони мала група письменників зібралася у приватному приміщенні і спільно з відважними мадярськими колеґами обміркувала дію Гельсінкських угод.

КОМІСІЯ ПЛЯНУВАННЯ в Ню Йорку дала вкінці, після перших протестів мешканців, дозвіл на будову будівлі на бюра в границі дільниці Бруклин Гайтс. Висока і велика будівля, що має стати на тому місці, буде мати 17 поверхів і буде висока на 375 стіп. Тому мешканці тієї дільниці уважали, що така велика будівля буде кидати тінь на довколишні вулиці і зовсім не відповідає стилеві цілого довкілля.

В ДНЯХ 14, 15 І 16-ГО жовтня ц.р. температура в Ню Йорку та околиці осягнула далеко понадпересічну висоту 80 ступенів, маючи при тому дуже високий ступінь вологости.

Відзначать 5-ліття Катедри Українознавства

Торонто. — Асоціяція Випускників Торонтонського університету разом з Фундацією Катедри Українознавчих Студій при Торонтонському університеті влаштовують вечір з нагоди п'ятиліття заснування Катедри Українознавства, який відбудеться в суботу, 23-го листопада ц.р., в годині 6:30 вечора в Гарт Гавзі.

У цьому вечорі під назвою „П'ять років катедри" виступлять провідники радіопрограми Сі-би-Сі „Роял Канедієн Ейр Фарс" Люба Гой, солістка Канадської оперної компанії Іванка Коломиєць та представник Торонтонського університету й катедри.

Вступ — 35 дол. від особи. За дальшими інформаціями слід звертатися до д-ра Едварда Томсона, професора Торонтонського університету, тел.: (416) 978-8991, або до Ігоря Бардина, президента Фундації Катедри Українознавчих Студій, тел.: (416) 920-2111.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Терор і зріст напруження

Коли 7-го жовтня 1985 року чотири арабські терористи схопили люксусовий італійський корабель „Ахілле Лявро" і з кругло 500 особами на чердаку, ніхто не міг передбачити, що той терористичний акт розгорнеться в драму з поважними міжнародними наслідками. Перебування цього італійського корабля в руках піратів тривало тільки два дні. Правда, терористи вбили там одного американського громадянина, 69-літнього каліку, мешканця Ню Йорку, але поруч із буквально тисячами людських жертв, які в останньому десятиріччі впали з вини міжнародного тероризму, та одна жертва могла стати тільки розмірно невеликим, хоч як жалюгідним епізодом. Сталося інакше. Той акт морського піратства і вбивство невинного американського громадянина було краплиною, що переповнила чашу терпеливости президента Реґена. Він багатократно гірко жалівся, що Америка з усією своєю могутньою збройною силою насправді безсильна супроти терористів. Вони вриваються до американської військової касарні в Ливані навантаженою динамітом автомашиною і вбивають сотні вояків, — підкидають бомби під американську амбасаду в Бейруті, — що схоплюють членів амбасади на вулицях і на протязі більше року тримають у непевності життя, а то й убивають. Президент Реґен знав, „за злочином має прийти кара", але не хотів наслідувати Ізраїля у відплатних налетах, в яких гинуть поруч із винуватими також невинні. Але тут трапилася нагода таки відплатитися. Як відомо, чотири американські військові джети типу Ф-14 піднялись вгору з чердака літаконосця „Саратоґа" на Середземному морі й оточили єгипетський літак, який відвозив отих чотирьох морських піратів у безпечне пристановище. Американські джети примусили єгипетський літак приземлитись на Сицилії, де терористів негайно арештовано. Схоплений корабель був італійський і злочин доконано на ньому, себто на місці під італійською суверенністю. Сицилія теж італійська. Тому перехоплені американцями терористи опинилися в італійській в'язниці. Спершу американська державна верхівка не мала жадних застережень проти такого стану, хоч і воліла би судити терористів на американській землі. Але Італія має власних терористів, з рук яких згинув був прем'єр Альдо Моро й італійське судочинство поводиться супроти таких злочинців суворо. Проте в даному випадку прийшла прикра несподіванка: італійський міністер судівництва звільнив ув'язненого разом із отими чотирма морськими піратами широковідомого палестинського терориста Мохаммеда Аббаса, бо ніби не було достатніх доказів його вини, щоб його в'язнити. Палестинський терорист переїхав до сусідньої Юґославії, яка відкинула американську вимогу, щоб його видати, і за всією вірогідністю сама допомогла йому втекти „у невідомому напрямку". В Італії уряд, очолюваний Беттіном Краксі, зрезиґнував.

Напружились американсько-італійські й американсько-юґославські відносини. Ще більше напружились відносини Америки з Єгиптом. Єгипетський президент Госні Мубарак має у себе поважну і численну радикальну групу, ворожу супроти Ізраїля і Америки (не вважаючи на єгипетсько-ізраїльський мировий договір і півбільйона долярів, що його Єгипет дістає річно від Америки і тому дуже гостро зареаґував на перехоплення єгипетського літака. Те його обурення можна зрозуміти, — чи воно щире, як арабського патріота, однокровного земляка палестинців, чи воно роблена комедія для внутрішнього вжитку. Але Мубарак пішов задалеко своєю вимогою, щоб президент Реґен „перепросив" Єгипет. Очевидно, він повинен був знати, що Реґен ніколи того не зробить, особливо на тлі загального признання, що його отримав від найширших кіл і всіх політичних кіл Америки. Д.Д. Айзенгавер також відкинув вимогу Хрущова, щоб перепросити його чи пак СССР за те, що большевики збили розвідчий літак над СССР і цим дістати наявний доказ, що Америка веде постійно летунську розвідку над територією СССР. Тоді через ту вимогу Хрущова розбилася конференція „на вершинах" в Парижі 16-го травня 1960 року — тепер всупереч примирливій заяві Реґена відносини на всьому Близькому Сході дуже загострились. Віддалилась перспектива безпосередніх переговорів Йорданії й делеґації ПЛО з Ізраїлем за посередництвом Єгипту. В Америці поставлено у стан гострого поготівля апарат ФБІ з уваги на можливість арабський терористичних актів. В Єгипті й інших арабських країнах пішли масові протиамериканські демонстрації. Арабські широкі маси симпатизують з палестинськими терористами, яких вважають за героїв, борців за волю. Не тільки американська розвідка, але й дипломатія має повні руки роботи. Але загроза, що ЗСА збойкотують ОН, якщо запросять туди вождя ПЛО Ясіра Арафата зробила своє. Внесок на його запрошення відкликано. І ЗСА будуть надалі — де зможуть — побороювати тероризм.

М. Платковський

ШПИГУНИ! ТЕРОРИСТИ!

Терор у всіх сливе західньоевропейських країнах не припиняється, а радше навпаки посилюється і числом терористичних актів, і своїми нищівними наслідками. Кидають чи властиво підкидають бомби в Італії, у Франції, в Англії, а найбільше, як здається, у Західній Німеччині. Тут терористичні акти скеровані не тільки проти німецьких установ чи підприємств, а також проти тих чи інших уряджень стаціонованого в Німеччині американського війська. Від бомб, що їх кидають чи уміщують у різних ресторанах, кафе тощо гинуть десятки цивільних осіб, що непричасні до урядових установ даної країни, але такі явища сіють паніку серед загалу населення, а це негативно відбивається на нормальному функціонуванні державного апарату.

Справниками терористичних актів здебільшого є таємні організації лівого, чи просто комуністичного забарвлення. Ці організації признаються до поповнених злочинів, навіть „гордяться" ними, як доказом своєї „успішної" діяльности. І тому мають рацію ті, які вважають, що справжніми виновниками і спричинниками терористичних актів є розвідчі органи комуністичних держав на чолі з центром комунізму у Москві. Такі твердження цілком логічні і безумовно правдоподібні. Але в багатьох випадках терористи — це не виключно аґенти комуністичних розвідок, а фанатики якоїсь справи. Комуністичний терористичний центр лише використовує і підсичує роботу таких фанатиків. Це відноситься, наприклад, до палестинців, а в певній мірі і до басків у Еспанії або навіть до терористів у Північній Ірляндії. Але користь з акції фанатиків таки має отой засекречений центр у Москві, бо така акція розхитує й ослаблює держави вільного світу, підривну роботу проти яких провадить уже десятками років більшевицька Москва.

Поруч, можна би сказати паралельно до акції терористів іде „діяльність" шпигунів. Шпигунство аґентів СССР та інших комуністичних держав набирає щораз більших і зухваліших форм. Усім відомі факти, коли того чи іншого совєтського або іншої комуністичної держави „дипломата" ловлять на вправлянні шпигунства і викидають з тої держави, де він провадив свою „дипломатичну" діяльність. Останніми часами це особливо часто трапляється в Англії. Москва „обурливо" відкидає закиди на спійманого „на гарячому" дипломата і для підпертя своїх протестів видалює поза межі своєї території західнього дипломата, що нібито теж займався шпигунством, а на місце свого видаленого дипломата присилає іншого, що також пройшов вишкіл в КҐБ. Це вже ввійшло, так би мовити, у звичай і з таких випадків не роблять жадної трагедії.

Але є іншого роду шпигунство, коли ним займаються не комуністичні дипломати, а громадяни тієї чи іншої країни Заходу, і такі, які часом займають досить високі урядові становища. Такі випадки траплялися і трапляються як у цілому ряді західньоевропейських держав (в Англії свого часу виявлено, що совєтськими шпигунами були дуже високі британські дипломати), так в Америці. Останнім часом шпигунські афери потрясли основи державного апарату Західньої Німеччини. Втік до комуністичної Німеччини високий урядовець німецької розвідчої служби. Те саме сталося із секретарками в бюрах президента республіки і голови федерального уряду і дальші сліди ведуть до цілого ряду установ у Бонні, а навіть і до війська. Соціялістична опозиція, шукаючи винних занедбання мір обережности, вимагає усунення міністра внутрішніх справ федерального уряду. Ці її вимоги напевно були б успішними якби не обставина, що і за урядування соціялістів траплялися ті самі випадки і тоді мусів відійти сам голова федерального уряду Брандт, бо його особистий референт, дуже до нього і його родини близький, виявився східнім агентом.

Наслідки шпигунських афер у Західній Німеччині тривають далі: мають „переглянути" особистий склад урядовців у цілому ряді міністерств та в командному апараті війська. В цій справі треба ствердити, що західньонімецькі чинники поступали досить необережно: на різних щаблях дуже важливих установ перебу-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДЕЩО ПРО ОРЛИКІЯДИ

Автор цього листа мав велику приємність бути минулого року на Орликіяді вперше, а тому й бажає подати свої думки з метою конструктивної критики та побажань напередодні чергової Орликіяди цього року на Союзівці. З уваги на важливість змагу, було б дуже побажано, щоб пластові станиці приділяли Орликіядам більше уваги та щоб підготовляли до неї юнацтво задовго перед її відбуттям пляново та систематично. На жаль, не всі станиці і не з причини віддалі не були заступлені на останній Орликіяді. Велика шкода. Більша присутність батьків-гостей була б також побажана.

Побувати на осінній, усе привітній Союзівці, серед пластового юнацтва, безперечно, приємно. Це така наша зразкова майже під кожним оглядом молодь. Оце „майже" відноситься до мови пластової молоді. По стежинах на доріжках Союзівки, серед чудової „карпатської" природи, свобідно лунає англійська мова. Треба добре слухати, щоб почути якесь українське слово. Офіційною мовою, тобто мовою звітів та змагу, є однак українська мова. Молодь володіє нею задовільно. Почуєте її на сцені, але не за сценою, не в їдальні, ані на подвір'ї Союзівки. Брак культури української мови очевидний. І це дуже болить.

Маєте враження, що Крайова Пластова Старшина замало уваги приділяє цій справі. А можна б хоч якийсь наказ чи заклик дати про потребу чи обов'язок користування українською мовою. Пластова старшина не повинна цієї справи занедбувати, бо наші діти вміють говорити по-українському, а організація повинна їх до цього сильніше заохочувати.

Юнацтвоописувалось українською мовою на сцені у першій (мистецькій) частині змагу. До цієї частини важко щось додати, бож програма різноманітна, а виконання, як можна сподіватись — неоднакове. Мистецька частина цікава для всіх. Багаторазові оплески поодиноких точок свідчать про те, що молодь їх розуміє та вміє їх оцінити.

В суботу, після вечері, юнацтво розважалося на товариській забаві, що нею проводили члени старшопластунського куреня „Орликівці". Потреба танцювальної забави з нагоди Орликіяди бездискусійна. Треба, однак, щоби танцювальна вечірка не була ще одною невибагливою забавою із крикливою музикою з магнетофону, але щоб грала на ній жива українська оркестра. А оркестри, дякувати Богу, є у нас гарні і популярні. Українська мелодія і чудова пісня були б напевно гарною прикрасою Орликіяди та допомогли б у плеканні рідної культури і були б не абияким виховним надбанням для Орликіяди. Брак української оркестри та музики — це другий, після мови, мінус для Орликіяди, який у майбутньому необхідно виправити.

У неділю приємно було спостерігати довгі та впорядковані ряди юнацтва в дорозі до місцевої церкви на Службу Божу. Минулого року о. д-р Богдан Волошин сказав до молоді дуже актуальну проповідь про характер пластуна, його ролю і завдання в теперішню пору і в сучасних обставинах.

Після Служби Божої на сцені „Веселки" відбувся відкритий панель кандидатів на гетьманича і гетьманівну. Панель був дуже цікавий, до учасників дуже вимогливий і таким повинен бути. Панелісти виявили глибоке знання і розуміння теми. Було дуже приємно слідкувати за їхньою поведінкою на сцені, за змістом відповідей та за зразковою пластовою поставою.

У другій частині Орликіяди пластові загони змагались у груповому панелі на тему „Мандрівка по Україні". Вони витягали питання, а відтак на сцені по черзі давали на них спільну відповідь. Найчастіше було так, що деякі учасники висловлювали свою думку одним реченням. Було й так, що деякі учасники не говорили нічого. Це вже недобре. Створюється враження, що панеліст або нічого не знає, або не вміє говорити по-українському. Кожен однак мав нагоду до попису. Ця частина панелю дає нагоду перевірити загальну підготову юнацтва до теми змагу та вказує теж на якість навчання предмету в суботніх школах українознавства. В загальному, відповіді цього панелю слабші. Цього можна сподіватися. Але й тема панелю велика та обширна. Чи не було б більш корисно та доцільно і практично вибирати дещо вужчі теми Орликіяд?

Сподівання на те, що темою Орликіяди будуть втрачені українські землі Закерзоння — не здійснилися. А шкода.

Слід відмітити, що відповіді панелістів справно оцінювало жюрі, яке напевно мало нелегке завдання — вибрати та вирізнити найкращі відповіді та загони, найкращі мистецькі групи тощо вибрати гетьманича та гетьманівну. Окрема комісія оцінювала привезені експонати пластової самодіяльности, що були виконані до теми Орликіяди. Ці експонати творили цікаву та оригінальну виставку української культури в залі „Веселки". Практика підготовлення таких творів пластової самодіяльности дуже похвальна і повчальна. Її обов'язково треба продовжувати.

Було б однак побажано, щоб з нагоди Орликіяди влаштувати окрему вистав-

(Закінчення на стор. 3)

Іван Кедрин

КНИЖКА ЛІКАРЯ-ГРОМАДЯНИНА

Д-р Михайло Логаза, „Таке то в нас життя", Сиракюзи, Н.Й., 1985, стор. 352.

Правильно сказав автор книжки „Таке то в нас життя" (ґарний заголовок), що в усіх великих народів світу були і є лікарі-громадяни, які водночас збагатили своїм друкованим словом белетристику, мемуаристику чи фахову медичну літературу. Сам він назвав який десяток прізвищ, кілька видатних чужих і трохи більше українських з покликанням на справжнього нашого енциклопедиста Володимира Дорошенка, який подав був у „Лікарському Віснику" з 1955 року: реєстр лікарів-авторів. (До речі: коли Володимир Дорошенко був енциклопедистом у ділянці літератури, то в ділянці суспільно-економічній і політичній суперничив із ним знанням і творчістю д-р Степан Баран, — у сучасному поколінні нема їм рівних).

І правильно д-р Михайло Логаза від себе додає, що наведений ним реєстр неповний, бо лікарів-авторів „ще багато більше, що їх годі тут вичислити". У тому реєстрі нема, наприклад, д-ра Віктора Пісniячевського, про якого є довгенька згадка в гасловій „Енциклопедії Українознавства", як про члена першої Петроградської Думи, що редаґував там „Думські Вісті", мав в часі українського визвольного здвигу дві газети в Одесі та у Відні, видавав і редаґував у 20-их роках тижневик „Воля", в якій друкувалися тоді твори всіх „грамотних" людей з тієї першої великої еміграції. Це була цікава, кольоритна постать лікаря, закоханого у пресі. Помер у 1933 році в Братиславі. Д-р М. Логаза наводить прізвище д-ра Евгена Лукасевича (друкарська помилка: має бути „Євмена"): в історії української преси записався той лікар, як меценат видавець прегарного щоденника у Варшаві „Українська Трибуна", що її, на жаль, швидко закрила польська влада. Не згадано д-ра Бориса Матюшенка, одного з наших дипломатів, професора УВУ, редактора „Українських Медичних Вістей" в роках 1922-25. З-поміж видатних активних лікарів-громадських діячів, і політиків варто згадати д-ра Івана Луценка члена УЦРади, який згинув як військовий лікар у боях на Волині у 1919 році. Доцент університету в Києві д-р О. Черняхівський писав на медичні теми, — його дружина Людмила Старицька-Черняхівська — видатна письменниця і літературознавець, - трагічна постать, — большевики розстріляли її у 1941 році. Але правду має д-р Логаза що їх „усіх тут годі вичислити" і ледве чи хтось знає повний їх реєстр.

Д-р Михайло Логаза (і д-р Роман Осінчук у Вступному слові) правильно картає тих своїх професійних колеґ, що так мало залишили споминів і правильно зробив, що дав нам збірку своїх власних спогадів, промов, есеїв, коментарів та статтей, написаних про охорону здоров'я. Коли д-р Михайло Логаза зберіг те все, що написав і що промовляв, то це свідчить про гарну рису його вдачі: людини дуже совісної, солідної і відповідальної. Таким він теж виявляється по суті у своїх коментарях на теми широкого діяпазону. Його цікавить література, громадсько-політичне життя, він активний в мирянському патріярхальному русі, він простолінійний у своєму патріотизмі націоналіста, він має сантимент до „Пласту", його цікавить проблема мови. Водночас він — людина скромна і це теж видно у стилі його писань. Нема там напушености і закохання у фразі, а є совісний підхід до кожної теми і видно підготову однаково до писаних статтей, як виголошення промов. Сеньйор українських лікарів, лікар-учений, тісно пов'язаний з Науковим Товариством імени Шевченка, д-р Роман Осінчук правильно і справедливо записує в заслугу свому колезі-приятелеві д-рові Михайлові Логазі, що дав читацькій публіці цю книжку. Але сам автор не думав про дуже широке коло читачів — видав книжку своїм коштом тільки у 300 примірниках — і добре зробив, бо може мати дійсно вдоволення, що не змарнував свого таланту і не змарнував життя.

Стиль д-ра М. Логази легкий, читається гладко, з приємністю. У двох місцях автор цих рядків зацукався. У частині книжки „Посмертні згадки про визначних співгромадян" читаємо у некролозі Степана Бандери: „...Хоч убивника дотепер не вдалося виявити..." (Стор. 241) У телефонічній розмові д-р Михайло Логаза звернув увагу авторові цих рядків, що це була промова в 40-ий день трагічної смерти Степана Бандери і тоді його вбивника, Сташинського, ще не арештували були й вбивник був дійсно невідомий. (Мимоходом: за те, що Сташинський виявив різні тайни совєтської НКВД і методи його діяння — німецький суд засудив його на розмірно невисоку в'язничну кару. Тепер десь була газетна згадка — він живе під іншим прізвищем у Південній Африці).

Другий момент. У привіті д-ра М. Логази організаціям УВФронту під Пластової станиці 16-го вересня 1962 року (стор. 229) читаємо „...Юрій Шухевич, з „Чорноморців", закатований НКВД-истами у Львові..." І знову таки у телефонічній розмові д-р Михайло Логаза пояснив: це не син Романа Шухевича-Чупринки, а співак... Дикусійним є питання, чи не варто було подати такі примітки із „зіркою" внизу сторінки, щоб не бентежити читачів — бо не всі читачі мусять бути знавцями трагічної доби новітньої історії України.

Зрештою — книжка „Таке то в нас життя" дуже дбайливо зредаґована. Сутній текст попереджує „Вступне слово" д-ра Романа Осінчука, Передмова, Лікарі-автори, Автобіографічний нарис, і поклін рідному селу автора „Село Підпечари". Опісля текст поділений на вісім підтитулів. Роман Ференцевич з Українського Відділу „Голосу Америки" у Вашінґтоні подав двосторінкове прозове пояснення про книжку і її автора англійською мовою, додано теж індекс прізвищ, згаданих у книжці. Технічно видано книжку люксусово, з твердою обкладинкою з золотими витисками графічного рисунку Романа Шарана. Книжка д-ра Михайла Логази — добра прислуга українській культурі.

Ярослав Падох

ПРО МЮНХЕН І ВІДЕНЬ, УВУ Й СВ. ВАРВАРУ ТА СКУЛЬПТОРА КРУКА

II.

З цікавістю й сантиментом ми оглядали вулиці й доми, в яких жили провідні українські політики, вчені, правники й державні урядовці: Ю. Романчук (Бургґассе 100 А), Кость Левицький (Фльоріянштрассе), проф. Ол. Колесса (Купкаґассе 2), проф. Станислав Дністрянський (Альбертґассе 34), Євген Олесницький, Євген Левицький, Сінгалевич, буковинський посол Семака й інші. При Кодаґассе 85, в домі „Бернардгоф", є приміщений напис: „Вцім домі жили Пантелеймон Куліш і український вчений д-р Іван Пулюй". Я питав про інші таблиці, але їх, мабуть, немає. Адже жили у Відні Іван Франко, М. Грушевський і чимало інших, перебування яких там варто було б закріпити. При цьому приходили думки: чи в нашій добі, коли стільки нас у західніх країнах із знанням їх мови обставин життя й студій на Заході, врешті „розкоркуємо" їх архіви, бібліотеки й інші джерела для поглиблення української науки, а наших взаємин у минулому із західнім світом. Сьогоднішня коньюктура ледве чи скоро повториться.

З університетським „значним товариством" в УВУ зустріч не була новістю. Адже рівно два тижні раніше воно майже ін корпоре зробило наїзд на Ню Йорк і Бавнд Брук, де відбулася ювілейна наукова конференція присвячена Тисячоліттю Хрищення України. Во первих з мюнхенців належить пом'янути ректора УВУ проф. Володимира Янева й то не лише з уваги на його високий уряд, але й тому, що я мав високий гонор бути його гостем. Якщо його Маґніфіценція є таким знаменитим керівником університету, як кухарем, то й не треба дивуватися, що його вже двадцять з лишком років обирають „босом" Університету. Дальшими по ранзі — це декани Філософічного Факультету проф. Григорій Васькович і факультету правничо-економічного проф. Зеновій Соколюк. Секретарем університету та невтомною „медхен фір аллєс" є д-р Богдан Кузь. Всі вони дбають не лише про високий рівень нашого єдиного у вільним світі університету, але й про виїмково теплу атмосферу, яка в ньому панує.

Згадуючи Мюнхен і УВУ, не можна не назвати д-ра Атанаса Фіґоля, ректора Українського Технічно-Господарського Інституту, який разом з УВУ та европейським НТШ користають з того самого приміщення. Невідмінною частиною цього мюнхенсько красвиду є ще господар дому п. Забавський.

З окремою вдячністю згадую Ліду Качуровську, дипломовану перекладачку з незліченого мною числа мов, без якої трудно було б обійтися цьому хоч і українському університетові та професора УВУ й поета Ігора Качуровського. Їм завдячую прегарну прогулянку до чарівних островів на Хімзее, в церквах яких збереглися сліди візантійського малярства, либонь, з VIII сторіччя. Новістю, якже бажаною і радісною, була зустріч у Мюнхені з відомим у широкому світі різьбарем Григором Круком. За своїм мистецьким стажем віком і роками постійного побуту в Мюнхені (рівно 40 років) йому належить почесний титул українського бурґомістра Мюнхену.

З майстром Григором ми знайомі з давніх-давен, тобто з 1946 року, коли ми професорували на славному хлібно-картковому Університеті УННРА, який влаштувався у просторих приміщеннях Німецького Музею над Ізарою. Він, щойно, закінчивши школи, ставив перші серйозні кроки на шляху своєї блискучої мистецької кар'єри. Тільки тому, мабуть, я завдячував увагу майстра, а то й навіть змогу разом з ним купатися в чарівному Штаремберґерзе та на його берегах шукати для нього модельки...Шість років після переселення до Америки ми зустрілися в 1955 році на його виставці в Ню Йорку, а потім вдруге на черговій виставці в 1961 році. Але і з віддалення ми слідкували за творчістю і успіхами нашого великого майстра, якого п'ять великих і репрезентативних каталогів дійшли до далекого Ню Йорку й пригадували, як майстрові, так мистецьким об'єднанням, що вже великий час, щоб зустрітися віч-на-віч з ним і його новими творами. Адже минає вже 24 роки від його останньої виставки в нашій метрополії.

Говорять що старшим людям важко нав'язувати нові дружні взаємини, а ще важче відновлювати давні. Мабуть ні майстер, ні я, не такі вже старі, як говорять наші метрики й думають знайомі. Ми „на льоту птаха" пригадали собі старі роки й тільки неприязна погода не дала нам змоги піти „стежками батьків" – , щоб побачити щастя на Штаремберґському озері. Зате ми відвідали всі закамарки Англійського парку та в парковім ґастґавзі з'їли втрійку зі знаменитим кумпаном проф. Левком Рудницьким, якого нам на радість і потіху надіслали з Риму пів чи півтори на рожні жареного поросяти й запили морем пива в (повірте, чи ні) рівно літрових ґальбах. А ввечері „завербратени" і „єгершницлі" й знову пиво. Пригадували ми (адже Левко літературознавець) геніяльного Зерова: „А під празник морем самогон, героїчний розмір і ліричний тон".

Та, мабуть, час познайомити читачів з майстром Круком і його життєписом. Народився він в селі Братишів у Станиславівщині. Покінчивши нижчі школи вдома й Станиславові (сьогодні Івано-Франківськ), він студіював у Львові в Школі декоративного мистецтва у професорів скульптури Нальбарчика й Стажинського. Там познайомився зі скульптором С. Литвиненком й навіть був допоміжний у готуванні ним відомого пам'ятника на могилі І. Франка. Здобувши стипендію, студіював скульптуру в Краківській Академії Мистецтв під проводом професора Константина Лящки (1934-1937), й закінчивши студії з найвищим відзначення, одержав стипендію на студії в Берліні, в чому був допоміг йому проф. Богдан Лепкий. Берлінські студії проводив під проводом професорів Альфреда Фоке, Отта Гіцберґера, Франца Блатчека, Арна Брекера і Авґуста Кранца (1937-1940). В 1942 році прийняли його твори на виставку Академії.

Закінчення буде.

Шпигуни!...

(Закінчення зі стор. 2)

вали особи, що раніше чи пізніше прибули із Східньої Німеччини, як утікачі і противники комуністичного режиму. Виявляється одначе, що вони не втікали, а були прислані східньонімецькою розвідчою службою. А в Західній Німеччині їх приймали дуже радо, як своїх прихильників, не завдаючи труду прослідити їх минулого й обставин їх „втечі" на Захід. А це тепер мститься за необачну поставу урядових і розвідчих установ в Західній Німеччині.

Коментуючи акцію терористів і шпигунів треба прийти до деяких висновків. Поперше, належить ствердити, що й одні і другі, хоч мають своїми безпосередніми зверхниками якісь установи в т.зв. сателітних державах, на ділі є керовані і діють за пляном і за вказівками центру в Москві. Отже, це Москва поносить вину за безоглядну „діяльність" терористів і шпигунів.

Подруге, тепер тільки й говориться з обох сторін, зі Сходу і зі Заходу — про мир, про потребу роззброєння, про співпрацю, про наближення двох світів з різними ідеологіями. Вважаємо, що Захід говорить і діє щиро, прагнучи справжнього замирення і світового миру. Гасла і пропаганда Сходу — нещирі. Він лише прикриває гарними словами свої справжні наміри. Бож навіщо йому не тільки підтримувати, але ініціювати і посилювати терористичну і шпигунську акції?!!

Можна припускати, що Москва також не хоче (бо боїться) вибуху загальної війни, особливо з ужиттям нуклеарної зброї. Але, якщо поширене твердження, що тепер таки панує мир, то це не зовсім так. Бо тероризм і шпигунство — це війна іншими засобами, або принаймні підготова до війни. Отже, війна властиво вже йде і провадить її Москва проти Заходу, розгортаючи і посилюючи терористичну і шпигунську акції. Це повинні розуміти уряди західніх держав. І це вже відчуває населення тих держав, бо йому все більше і більше загрожують бомби, що їх кидає на це населення центр у Москві.

Незабутній концерт хору „Дніпро" і ансамблю „Євшан - Зілля" у Чикаго

У суботу, 7-го вересня ц.р., виступив в Чикаго хор „Дніпро", диригент Микола Бринь, і вокальний ансамбль хору „Дніпро" — „Євшан Зілля", керівник Кіра Цареградська, з Мінеаполісу, започатковуючи своїм концертом Українські Дні в Чикаго.

Концерт став знаменитою подією — мистецькі одиниці запрезентували високу хорову культуру, прецизно мистецьке виконування, а цікаві, рідко співані, а то й зовсім незнані пісні, залишили глибокий слід у слухачів.

Але, по черзі... Програма концерту складалась з трьох частин: в першій хор у вечірніх строях проспівав 8 пісень. Вже з початкової „Ой, у лузі червона калина похилилася",. обр. Кошиця, відчулося, що хор не йде „утертими шляхами", а має зрозуміння пісні. Пісня заспівана легко, бадьоро, мовляв, так, „Червона калина похилилася", і це ми відчуваємо, але дальша фраза „А ми тую червону калину піднімемо" була віддана так могутньо і впевнено, що відразу хотілося випростуватись на весь ріст.

Хор „Дніпро", диригент Микола Бринь

Ансамбль „Євшан - Зілля"

Потім хор почав видобувати з народної скарбниці перлини: прозвучала чудово майстерним піяніссімо виспівана жіноча скарга в „Ой, на горі пшениченька", обр. теж О. Кошиця. „Не по правді, мій миленький, ти зо мною живеш", зворушливо віддана і туга і ревнощі. Майстерність виконання захопила слухачів. Історична „У містечку Богуславку" (чомусь рідко співана), обр. М. Лисенка, дуже добре підкреслена драма події і трагічний епілог „Ой, волію, пан Каньовський, в сирій землі гнити, ніж з тобою по неволі на цім світі жити". Шкода, що не заспівана стрічка, в якій безстрашна дівчина глузує з всевладного пана - „Ой, не годен пан Каньовський мене цілувати, тільки годен пан Каньовський мене роззувати". Пісня ця — вічне свідоцтво, як народ цінив таке високе почуття особистої гідности дівчини. Пісня відспівана дуже добре.

Після пресумної „Та нема гірш нікому", обр. М. Лисенка, і загально відомої „Журавель", обр. Р. Скалецького, хор здивував слухачів чимсь зовсім новим, таким сильним у вимові, що, слухаючи, дрож йшов по спині. Це — „Чорногора". Ось для потвердження фрагменти — „Писанко моя, де поділася краса твоя"... Цікаво використані заспіви, а далі форте хору підкреслило грізне обвинувачення — „Хто зруйнував твої гражди, Обдер тебе з одежі, Хто вирубав твої ліси, хто перекраяв межі"... Щось надзвичайного! Пісня ця порушила, сколихнула і, очевидно, викликала бурю оплесків. Щойно на перерві вдалося одержати кілька інформацій : авторкою слів і мелодії є хористка О. Луцик-Рем, гармонізація К. Цареградської.

Заспівані опісля пісні: „Києве мій" муз. І. Шамо до слів Луценка, гарм. К. Цареградської, „Не сходило в ранці сонечко", народна пісня, арр. К. Цареградської, з надзвичайним відчуттям проспівали мати і дочка К. Цареградська і О. Цареградська-Амброзяк, а пісня „Виростеш ти, сину", сл. В. Симоненка, муз. А Пашкевича, арр. К. Цареградської, була чудовим милодійним завершенням першої частини. Можна сказати, парафразуючи слова із „Як тебе не любити, Києве мій", — як не любити цих пісень?

Після перерви на сцені — тільки вокальний ансамбль „Євшан - Зілля", багатьом відомий із платівки, але „особиста зустріч в часі концерту справляє чудове враження — це дуже гарні обличчя чарівних дівчат та жінок з великим відчуттям сцени і того, що роблять. Пісні, що їх співають, ніби створенні для їх виконання, бо вони чудово віддають всі тонкощі пісень. Їх „спеціяльність" - прекрасні „піяно", свобідне втримування голосів на висоті і спокійніше „сходження" вниз так природно, що аж неймовірно. Це вислід праці, але про це пізніше. Ансамбль заспівав п'ять пісень: „Ой, коли б я на той хутір" — цю пісню присвячено покійному маестро Г. Китастому. Пісню, в обр. Китастого для бандури, К. Цареградська, зберігши мелодію, розробила для жіночого ансамблю під фортепіяновий акомпаньямент. „Польова царівна", сл. М. Сома, муз. В. Верменича; „Чарівна скрипка", сл. Ю. Рибчинського, муз. І. Поклада; „Колискова" сл. А. Малишка, муз. П. Майбороди, гарм. К. Цареградської; „Пісня буде поміж нас" сл. і муз. В. Івасюка, арр. К. Цареградської. Публіка зачарована співом спонтанно нагороджувала оплесками всі точки, ніби відповідаючи співачкам: „Пісні ці візьмем за спомин"...з цього, співаного щойно, Івасюка. До попередньої оцінки можна додати, що „Євшан", так як і хор, в співі має знамениту дикцію, ніякі букви, ані склади слів не „замазані", до того виразне зберігання чистої української мови. Ніде правди діти, в співі відчувається „шовково-оксамитне", неповторимe звучання сопрану К. Цареградської, хоча ансамбль має знамениті голоси. Це вже Богом даний скарб...

В третій частині знову хор, у народних строях і з народними піснями (майже) виспівує чудово „Ой, гиля, гиля", нар.; „Ой, пряду, пряду", обр. М. Леонтовича, і наступна знову Леонтовича — „Вишні -черешні". Голоси за кожним найменшим знаком диригента мандрують, то приспішено біжать, а потім „форте", то знову тихесенько звучать для контрасту, як, для прикладу, в пісні „Ой, пряду, пряду", де контрастів багато. Дуже образно хор віддав всю акцію у пісні „Ой, зацвіла ружа", обр. Р. Скалецького, дуже переконливо звучать поодинокі партії: „Ой, вернись, мила,...діти плачуть на печі...ложки не миті, горшки побиті". Опісля „Ой, Марійко, чічірі, обр. Д. Пшеничного, і щось дуже оригінального — веснянку „Вербовая дощечка" виконала із правдивим народним заспівом солістка Оленка Амброзяк. Цікава барва голосу і затягання — на милю!

Кінчався концерт двома піснями В. Івасюка, мабуть, відомими: „Стоїть пшениця, як Дунай" до слів С. Пушика і „Баляда про отчий дім" сл. Р. Братуня. Особливо зворушлива „Баляда". Пісня як заповіт - ....„Мій отчий незабутній доме, ти вічний поклик зладини!"...Заля — у глибокій тиші. А після третьої стрічки — „Мій отчий незабутній доме, зі мною скрізь твоє тепло. Коли падуть, падуть негоди громи...твоїм теплом долаю зло", слухачі серед бурі оплесків встали, повні щирого подиву і зворушення, даючи черговий доказ захоплення хором, піснею, безсмертним Івасюком. В надзвичайно піднеслій хвилині хор повторює ще останню стрічку пісні... Кінець; треба прощатись.

На сцені цвіти і д-р М. Харкевич, голова місцевого відділу УККА, за старанням якого прибули з концертом гості з Міннеаполісу, дякує від душі за „правдивий духовий пир"...Для хору, на руки К. Цареградської, передані цвіти від хору „Прометей", при парафії Свв. Володимира і Ольги, які саме в цей час віддавали шану покійному Патріярхові Йосифові в Римі в першу річницю смерти.

В залі СУМА скромною перекускою прийняли струджених хористів пані з наймолодшого відділу ОЖ О-ЧСУ. Ще привіти зі знайомими, ще щирі розмови, і більшість хору зі своїм знаменитим диригентом М. Бринем під ніч від'їхали додому. Залишився жіночий ансамбль „Євшан -Зілля", щоб ще заспівати в неділю, 8-го вересня, по полудні на площі, де відбувались Українські Дні. Одначе, концерт відбувся з пригодами — саме під час концерту „Євшану", після відспівання двох пісень — „Кому, кому, судилася", Бодай ся когут знудив" і, стосовно донавислої хмари, з якої пілляв зливний дощ, ансамбль таки заспівав „Ой, на горі дощик йде"...Змоклі; але не зражені „Євшанки" скоро переодяглись в подорожній одяг, і в залі СУМА заспівали ще „Чайку" (одна з кращих пісень ансамблю), „Пісня буде поміж нас"...І треба прощатися; ще раз „Ой на горі дощик йде"...і кінець. Не вдалося одержати програмки з цього „Євшанського" концерту, тому подані тільки заголовки пісень, зате вдалося порозмовляти з Кірою Цареградською, керівником ансамблю „Євшан -Зілля" і не тільки... Дивлячись на програму хору „Дніпро" часто дуже повторяється прізвище - Цареградська: сольо, музична обробка, гармонізація... Пані Кіра від себе: „Кирило Стеценко - це рідний брат мого батька, мій дядько (Його пам'яті моє ім'я), від п'ятого року життя вчилася на піяніно грати, від 6-го - на скрипці; клясу скрипки закінчила в Південній Америці. На початку 60-років переїзд до Америки і... початки знову. Українська пісня глибоко в мені і по сьогодні в душі сидить". Початки співу скромні - на весіллях, на вечорницях, тоді початки хору, а згодом і ансамблю. Все, що я можу передати дівчатам у співі, я завдячую лише о. Миколі Бриневі. Він тонкий знавець української пісні, в час довгої співпраці я почерпнула від нього знання праці з хором, він зумів передати усі вимоги і тонкощі української пісні... В ансамблі „Євщан" в нас дружня атмосфера, багато справ вирішуємо спільно, дискутуємо.".

Кінчаючи, доводиться ще раз повторити „Пісня буде серед нас"... і буде серед нас незабутнє враження чудового співу.

ІКА

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ СТРАЙКУЮТЬ працівники двох щоденників та члени дев'ятьох спілок робітників у газетах, що разом затруднюють 4,500 робітників. Від шістьох тижнів не появляються у Філядельфії два популярні щоденники „Філядельфія Інквайрер" і „Дейлі Н'юз".

В СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ у місті Петерсон страйкують всі учителі у числі 1,800 осіб, які вимагають вищої платні та коротших днів праці. Помимо страйку школи у Петерсоні є відкриті для учнів.

АҐЕНЦІЯ ДЛЯ ПРОБУВАННЯ доброти спроваджуваних вин відкинула тепер дозвіл на імпорт 45 родів вина з Австрії, п'ять із Західньої Німеччини і вісім з Італії. Всі вони мають домішку ґликолю, трійливої субстанції, що вживається до автомобілів, щоб не замерзали зимою мотори. Ця трійлива домішка вперше була відкрита перед трьома місяцями у австрійських винах і спричинила в Европі величезний скандал, який захитав цілою продукцією вин у Австрії.

В МЕТРОПОЛІТАЛЬНІЙ опері в Ню Йорку виставили вперше після 35 років перерви оперу Модеста Муссорґського „Хованщина" в оркестрації Димітрія Шостаковіча. У критиці на постановку хвалять особливо виступ хорів, які в цій опері відіграють поважну ролю.

ШИРОКО ВІДОМИЙ і престижевий музей в Ню Йорку ім. Ґуґґенгайма має тепер нового куратора, 32-літню жінку Лізу Деннисон. Це вперше в історії того музею його провадить жінка і вона вибрала на першу виставку під своїм проводом твори дев'ятьох модерних молодих американських мистців.

ДЛЯ ЗАХОРОНИ американського військового персоналу, зокрема високих старшин армії, головне командування наказало всім воякам, старшинам зокрема, а найголовніше тим, які перебувають за кордоном, не виявляти своєї розпізнавальної карти і знаків витиснених на руці, а де можна вживати цивільний одяг поза службою. Такий плян затвердив перед тим Пентаґон, дбаючи про безпеку американських громадян, які служать при війську.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН вважає, що забезпечення вільних країн від нуклеарної атаки, зокрема стратегічних нуклеарних ракет, є моральним обов'язком З'єднаних Стейтів Америки і тому він не відступить від проєкту удосконалення і розміщення американської космічної зброї у стратосфері та заохочуватиме до підтримки цього проєкту усі заприязнені із ЗСА держави.

Дещо про...

(Закінчення зі стор. 2)

ку пластових видань та дати нагоду всім не тільки знайомитись із нею, але й придбати бажану річ.

Організатори Орликіяди [illegible]али напевно багато зу[illegible] та праці щоб оця щорічна пластова імпреза була найкращою. Треба, однак, докласти ще більше праці, щоб вона стала найбільш зразковою імпрезою української молоді у цілому світі. А такою вона може стати.

У всі кінці краю стелилась дорога учасникам Орликіяди з Союзівки. Вони повезли додому бадьорий настрій, вдоволення, багато вражень, нагороди. До побачення, юні друзі, на черговій пластовій Орликіяді.

Микола Дупляк,

Каміллюс, Н.Й.

МАСКАРАДА В УІА

Ню Йорк. — Молоді професіоналісти влаштовують тут в суботу, 26-го жовтня ц.р., о год. 8-ій вечора в приміщеннях Українського Інституту Америки „галловінську маскараду". Вступ, який включає програму і перекуску, 15 долярів в костюмі, 20 долярів без костюму. За найкращий костюм буле надана нагорода. За ближчими інформаціями слід телефонувати до Дзвінки Вовк на число (914) 965-8870, або до Інституту (212) 288-8660.

Ділимося сумною вісткою
зРіднею, Приятелями і Знайомими,
що в середу, 9-го жовтня 1985 р. в Рочестері, Н. Й.,
після довгої і важкої недуги відійшла у Вічність
наша Найдорожча МАТИ і СЕСТРА, бувша вчителька
на рідних землях і на еміґрації

бл. п.

ОЛЕНА МУДРА

з дому МЕЛЕШКО

ПОХОРОН відбувся 11-го жовтня 1985 р. на місцевому цвинтарі в Рочестері.

В глибокому смутку:
син — ОЛЕГ
брат — ІВАН МЕЛЕШКО

У душевному пригнобленні, повідомляємо Родину та Приятелів, що з волі Всевишнього, в Нітрі, Словаччина, відійшла 11-го жовтня 1985 р. у сутінки нерозгаданої Вічности

бл. п.

Емілія Паламарчук-Ощудляк

Жалобою пригноблені:
дочка — ЗЕНЯ РЕВАЙ з родиною у Словаччині
сини — БОГДАН з родиною у Словаччині та ТАРАС у Англії
сестра — ІРИНА у Львові
брати — ІВАН та ЯРОСЛАВ з родиною у Америці

Людослава В. Штогрин — доктор фармації

З великою приємністю вітаємо в нашому медичному колі ще одну українську професіоналістку д-р Людославу Віру Штогрин, що в червні цього року успішно закінчила студії фармації в Мишиґенському університеті в Анн Арбор, осягнувши ступінь доктора фармації. Дочка Евстахії, з дому Барвінських, і проф. Дмитра Штогринів, Людослава (популярно звуть її — Люда) народилась в Урбані, Ілліной, у 1961 році. Початкову й середню школу закінчила в Шампейн, Ілл., з найвищим відзначенням. Під час навчання в середній школі, в „Сентеніял Гайскул", належала вона до Національної Почесної Асоціяції відмінників, провідної шкільної асоціяції („Інтеракт"), очолювала Почесне Товариство французької мови та займала чолові місця у шкільних оркестрі (флейта і фортепіяно) та театрі.

Людослава В. Штогрин — доктор фармації

В часі закінчення середньої школи кляса ґрадуантів вибрала Людославу, як найвизначнішу ученицю школи, виголосити в імені своїх одноклясників промову під час ґрадуації, яку вона почала такими словами: „Це здається перший раз в історії цієї великої школи українка має честь промовляти в імені своєї кляси ґрадуантів". В дитячому й юнацькому віці, живучи з родиною в американському місті, в якому немає української громади, Людослава не мала змоги учащати до школи українознавства; такою „школою" був її родинний дім, а учителями були її батьки, які регулярно відбували лекції українознавства зі своїми дітьми. Крім цього Людослава із своїм братом Богдаром відвідували виховні юнацькі табори СУМА на оселях в Елленвіл і Барабу, складаючи юнацькі іспити.

Після закінчення середньої школи Людослава почала передмедичні студії в Иллинойському університеті в Урбана-Шампейн, слухаючи в тому часі викладів з української літератури, що їх веде її батько. Під час студій в коледжі була вона активною в місцевій Українській Студентській Громаді та американській дівочій академічній організації („Трай Сіґма" соррорíти). Після двох років студій в Иллинойському університеті вступила вона до фармацевтичної Школи Мишиґенського університету в Анн Арбор, вибираючи шестирічну програму для одержання докторату з цієї ділянки. В часі своїх студій фармації, на які вона одержала стипендію з Мишиґенського університету, Людослава брала також курси української мови, що їх веде проф. Ася Гумецька в тому ж університеті. Після успішного закінчення студій д-р Людослава Штогрин прийняла працю у фірмі „Ворнер Ламберт" у Морріс Плейнс, Ню Джерзі, в якій працює, як науковець-дослідник. На закінчення складаємо наші ґратуляції й признання її батькам, а новій українській молодій професіоналістці д-р Л.В. Штогрин бажаємо якнайкращих успіхів в праці та щасливого майбутнього.

Д-р Павло Пундій

ДЕМОНСТРАНТИ, ЯКІ називають себе „борцями проти політики апартеїду", вбили білого вояка, першого від часу проголошення в Південно-Африканській Республіці вийняткового стану, який дає урядові білої маншости більші права у поборюванні заворушень і ставить поза законом діяльність підривних чи „революційних" організацій, центри яких знаходяться переважно за кордоном. Президент ПАР Пітер В. Бота заявив, що випадок вбивства при допомозі гострої зброї може мати погані наслідки для учасників всяких демонстрацій з політичним забарвленням.

УРЯД САНДІНІСТІВ в Нікараґуа проголосив обмежену форму вийняткового стану в країні, нібито у зв'язку з війною проти антикомуністичних повстанців. Декларацію про обмеження свобід в тій країні, уряд якої веде прокомуністичну і проросійську політику, підписав сам їхній „президент" Даніель Ортеґа Сааведра. Декларація забороняє нікараґуанцям публічні збори, влаштовування страйків профспілками, встановляє цензуру преси і контролю приватних листів, особливо підозрілих і ворожо наставлених до уряду та існуючої там системи осіб. Неурядові газети й інші видання повинні мати дозвіл від міністерства внутрішніх справ на друк статтей. Це саме відноситься до неурядових радіостанцій.

РОБІТНИКИ ВЕЛИКОЇ автомобільної фірми Крайслер розпочали страйк в ночі з 15-го на 16-го жовтня. Страйкує 70,000 робітників на терені ЗСА і Канади. Причиною страйку є справа безпеки в часі праці і застереження щодо передавання праці до інших фірм.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Відбувся шостий річний турнір ґолфа УСВТ „Чорноморська Січ".

Цей традиційний річний турнір ґолфа відбувся в суботу, 22-го вересня ц.р., на ґолфових грищах Фармстед, Н. Дж. Змагання проходили в часі чудової погоди; в них взяло участь усіх 48 змагунів, які приїхали з різних східніх стейтів ЗСА (Пенсильванії, Ню Йорку, із столиці ЗСА Вашінґтону, Кенетикату, Савт Каролайни, Делаверу і Ню Джерзі). Згідно з вислідами, трофеї, що їх фундувало УСВТ „Ч.Січ", здобули: чемпіон — Ф. Петрик, віцечемпіон — Д. Поспосил. Перше місце, нет: Ю. Тарасюк (Ч.Січ), 2-ге місце, нет: Б. Аннюк (Тризуб), 3-тє місце, нет: Л. Лужняк, 4-те місце, нет: І. Дидин.

Найближчий до прапора — Р. Заставський; найдальший „драйв" — В. Гайдар; змагун, що за минулий рік здобув найбільший поступ в грі — Б. Михайлів. До десятка найкращих змагунів турніру ввійшли: Ф. Петрик — 76, Ю.Тарарасюк — 80, Д. Поспосил — 82, І. Чижович (Тризуб) — 83, М. Салата — 84, Ю. Бер — 85, Н. Олесницький (Ч.Січ) — 85, Е. Яросевич — 86, Б. Синс — 86 і Р. Гінсорський. Крім трофеїв учасники здобули нагроди, що їх уфундували слідуючі прихильні УСВТ „Ч.Січ" фірми і організації: А. Смаль і Ко., „Дністер" Інк., Говерля - взуття, Литвин і Литвин, адв. Н. Олесницький, Ричок Ріалті, Шарп, Смук і Син, „Тризуб" Фед. Щадниця і Український Народний Союз. Черговий сьомий турнір ґолфа УСВТ „Ч. Січ" відбудеться наступного року, 20-го вересня 1986 року, на цих же самих грищах Фармстед, Н. Дж.

Ю. Тарасюк

УСТВ „Ч.Січ" — Гавел Кікерс С.К. — 2:1

В недлію, 29-го вересня ц.р., перша дружина „Ч. Січі" відбула дальшу поїздку до міста Фріголд, Н.Дж., де в третіх змаганнях за першенство І-ої дивізії Ґарден Стейт Ліґи здобула третю за порядком перемогу, цим разом вислідом 2:1. Гавел Кікерс — це калмицький клюб, який ведуть колишні професійні футболісти брати Степанові: Басан, Норма і Анґрік. Два з них виступали в професійному клюбі на Фльориді. Анґрік — один із чолових стрільців ґолів у Ґарден Стейт Лізі.

В минулому сезоні „Ч. Січ" зазнала тут поразки вислідом 1:2. Цим разом „Січовики" приїхали до Фріголд у ролі лідерів І-ої дивізії, маючи на своєму конті вже дві перемоги. Звітову зустріч наші футболісти розпочали швидким темпом і вже в 4-ій хвилині створили критичну ситуацію в підворітті калмиків, коли м'яч із стрілу А. Бакуна відбився від стовба їх воріт. В 6-ій хвилині м'яч наче заворожений, посланий в напрямі воріт господарів, цим разом відбився від поперечки. Щойно у 8-ій хвилині гості мали ще декілька можливостей здобути чергові ґолі, але щастя було по боці господарів.

Образ гри не змінився на початку другої половини. „Січовики" проводили швидкі акції в підворіття калмиків, з яких змагуни нашого нападу часто стріляли по воротах суперників. Їх воротар мав багато праці. В 56-ій хвилині Хмілевський з подачі Зулійо підніс вислід до 2:0.

Після цього ґоля господарі значно zактуалізували свої контратаки, завдяки чому вирівняли гру, але їх чоловим стрільцям не вдалося використати декілька можливостей здобути ґолі. Щойно в 78-ій хвилині досвідчені напасники суперників успішно завершили чергову контратаку, з якої здобули свого почесного ґоля. На більше вже не вистачило часу. Треба відмітити, що „Ч.Січ" виступила в ослабленому складі, без Ансальма, що був перешкоджений, та без Р. Саби, який вже на початку зустрічі зазнав серйозної контузії ноги.

В наступну неділю „Ч. Січ" зміряє свої сили з минулорічним чемпіоном І-ої дивізії на виїзді в Трентоні з місцевим німецьким клюбом „Кікерс". Після трьох перемог „Ч. Січ" веде перед у показнику табелі ігор, маючи на своєму конті 6:0 точок і 8:2 відношення ґолів. Склад „Ч.Січі" у цих змаганнях був такий: Хамуляк, Ромійо, Павлюс, Зулійо, Брієнза, Саба, А. Бакун, Хмілевський, Торій, Сирчвел, Рубалевський, д-р В. Бакун. Провідник Володимир Бакун.

Резерва „Ч. Січі" зазнала поразки у своїх першенських змаганнях ІІ-ої дивізі з клюбом „Перу", минулорічним чемпіоном, вислідом 0:3.

(от)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЖОВТНЯ 1985 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Проситься взяти чисельну участь. Приєднуйте нових членів до УНСоюзу. — В. Марущак, рек. секр.